

עיבוד ע"י שחר רגב

...

תפקידים ציבוריים עשויים להיות מסווגים, תחת ארבעה תפקידים מוכרים- החרב, הגלימה, הכנסייה והממשל. בכל מקום המעמד השלישי מטפל ב-99% מהם. עם הבחנה כואבת זו ניתן להבחין בנטל שהמעמדות המיוחסים מסרבים לבצע. האם אנחנו נותנים למעמד השלישי תגמול עבור כך? כדאי שזה יקרה, זה הכרחי, אחרת המעמד השלישי יסרב למלא את המקומות האלה, או שהוא יהיה פחות מוכן לשרת את בעלי התפקידים הציבוריים. העובדות הן ידועות. בינתיים הם העזו להטיל איסור על יסוד סדר במעמד השלישי. הם אמרו לו: "לא משנה מה השירותים שלך, לא משנה מה היכולות שלך, אתה תלך עד כה: אתה לא תתקדם מעבר!" ישנם חריגים מסוימים ונדירים שיש שידעים להעריך אותם, אבל הם נישמו ללעג ולרש, והתנאים החדשים שלהם הם עלבון גדול יותר.

....

די כאן כדי להבהיר כי השירות המזוייף של "הסדר המתועדף" לשירות הציבורי הוא לא יותר מאשר חזיון תעתועים; שעם כל זה הוא מכביד בשירות המתבצע על ידי המעמד השלישי; כי בלי זה המקומות הבכירים היו מתמלאים בקלות יתר; שהם צריכים באופן טבעי להיות מתוגמלים ליכולות ושירותים מוכרים, ושם אנשים מתועדפים אלו באו לגזול את כל המשורות המכניסות והמכובדות, זהן עוול למעמד ולקובץ של אזרחים הבוגדים בציבור.

אז מי יהיה מעז לומר שהמעמד השלישי לא מצליח בעצמו לספק כל שנדרש להיווצרותה של אומה שלמה? זה הוא האיש החזק והיציב שיש לו יד אחת עדיין כבולה. אם צריך לבטל את המבנה המתעדף, האומה תהפוך מסתם משהו למשהו נוסף. לכן, מה הוא המעמד השלישי? "הכל", אבל "הכל" כבול ומדוכא. מה זה יהיה ללא הסדר המתועדף? "הכל", אבל "הכל" חופשי ומשגשג. שום דבר לא יכול להצליח בלי זה, כל מה שיהיה טוב לאין שיעור בלי האחרים.

המעמד השלישי מתבק את כל מה ששייך לאומה, וכל מי שאינו מהמעמד השלישי, אינו יכול להיחשב כאומה.

מהו המעמד השלישי ?

זה הכול.

צדק כהוגנות - ג'ון רולס - John Rawls - Justice as Fairness - 1971

השאלה של הוגנות מתעוררת כאשר אנשים חופשיים, שאין לאף אחד מהם שום סמכות על האחר, עוסקים בפעילות משותפת ובינם לבין עצמם קובעים...

את הכללים המגדירים את הפעילות הזאת ומחליטים על החלוקה הראויה של יתרונות ומטלות שבה... פעילות תיבנה בעיני המשתתפים הוגנת אם אף אחד מהם איננו מרגיש כי בכך שהוא משתתף בה הוא - או מישהו מן האחרים - מנוצל, או נאלץ להסכים לתביעות שאין הוא רואה אותן כלגיטימיות.

טעות היא לחשוב כי חברה צודקת וטובה חייבת לדאוג לרמת חיים חומרית גבוהה. מה שבני-אדם רוצים היא עבודה שיש בה משמעות, תוך שיתוף-פעולה חופשי עם אחרים... כדי להשיג זאת אין צורך בעושר רב. לאמיתו של דבר, מעבר לנקודה מסוימת יש יותר סיכוי שהעושר יהיה מכשול של ממש: הפרעה חסרת-טעם, אם לא פיתוי להתפנקות ולריקנות.

החלטה של המפלגה השנייה בקונגרס של מפלגת האיחוד הסוציאליסטית (SED) של גרמניה בשאלה לגבי נושא הנשים (24 ספטמבר, 1947)

עיבוד ותרגום מאנגלית ע"י שחר רגב

היכולת של מזרח גרמניה להתאושש כלכלית תלויה בהשתתפות הנשים בנטל. כיום (1947) אין שוויון בין נשים לגברים בחיים הציבוריים ובמקומות העבודה. המפלגה החליטה כי יש ליצור שוויון על ידי שיתוף הנשים בבניית החברה הסוציאליסטית.

הכיבוש הפאשיסטי (הנאצי) הביא אומללות שלא תתואר במיוחד עבור הנשים והילדים של האומה שלנו. משפחות נהרסו, נשדדו מרכושם, בתיהם ומולדתם. כתוצאה מכך, מיליוני נשים ונערות נאלצו להילחם על הקיום הבסיסי שלהם בעצמן. מאבק קשה זה להישרדות, חיזק את הביטחון העצמי של הנשים והוביל אותן לתפקוד עצמאי יותר ויותר בחיים הציבוריים.

היום (לאחר תום הכיבוש) יש לנשים ונערות את הזכות והחובה להשתתף בהחלטות לעיצוב העתיד של גרמניה. בעשותנו כך, הן חייבות להתגבר על כל הדעות הקדומות הנובעות ממאות שנים של אפליה ולהיות לוחמות נחושות ביותר לשוויון שלהם.

מפלגת האיחוד הסוציאליסטית של גרמניה, כמו כל המפלגות הסוציאליסטיות לפניו, נלחמת ללא סייג לשוויון הכלכלי ופוליטי של נשים בכל תחומי החיים.

מפלגת האיחוד הסוציאליסטית (SED) דואגת במיוחד להגנה על האישה עובדת. שכר שווה בעד עבודה שווה, הגנה טובה יותר על העבודה, "עבודות-בית" בתשלום, שירותי רווחה במקום העבודה, מזון נוסף ובגדי עבודה למועסקים בשכר. מתן מענה לכל הדרישות הבסיסיות שלהן ומתן הזדמנויות לקבלת חינוך והכשרה שמתאימים לנשים. המפלגה מודה לנשים ונערות שמבצעות כיום את העבודה המפרכת של הגברים עם ביטול עצמי ונכונות להקרבה. הן הכניסו עצמן לפערים כדי לעזור לעבד את האדמה, כדי להבטיח את האוכל שלנו, וכדי לבנות מחדש את הכלכלה. בבנייתו מחדש של ממשל דמוקרטי, הן הוכיחו את עצמן להפליא בכל התחומים, מהמזכירה הפשוטה לשר.

...

יש לתת תמיכה לאלמנות ויתומים ולשפר באופן משמעותי את רווחת הקהילה. המפלגה מובילה את המאבק לשוויון המשפטי של נשים בנישואים, משפחה, וחוק ירושה, והיא נלחמת נגד האפליה של נשים לא נשואות, אימהות וילדים שנולדו מחוץ לנישואים ולשיפור במצבם החברתי של נשים הרות. המפלגה קוראת לנשים ונערות להילחם על דרישות אלה בעצמן, להשתתף באופן פעיל בכל תחומי חיים ציבוריים, בעיקר בפיקוח על הכלכלה וממשל, ולהשתתף במאבק של המפלגה נגד סבל, רעב וקור...

באמצעות ההשתתפות הפעילה שלהם בחיים ציבוריים, נשים ונערות ימשכו יותר ויותר אל תוך המאבק הפוליטי של עמנו. מכוח זה, גם תהיה התודעה הפוליטית שלהן מפותחת יותר. הן מכירות בכך שהבטחת שלום ומלחמה על אחדותה של גרמניה היא תנאי בסיסי להתגברות על מצוקותיהם.

עם זאת, לעשייתן יש השלכות חברתיות והן מכירות בכך שאם ייקחו חלק במאבק הן יזכו ליצור עתיד חופשי ושמח בשבילן ובשביל ולחסל את סדר החיים הקפיטליסטי, עם המשברים והמלחמות, וליצור סדר חברתי סוציאליסטי.

ובכך נשים יהפכו ללוחמות ולחברות סוציאליסטיות

עיבוד ע"י שחר רגב

אני שמח להיות עמכם היום, באירוע שירשם בהיסטוריה כמפגן החופש הגדול ביותר בתולדות אומתנו.

לפני מאה שנים, אמריקאי דגול, שבצלו הסמלי אנו עומדים היום, חתם על "הצהרת השחרור". צו כביר זה הגיע כמשואה גדולה של תקווה עבור מיליוני עבדים כושים שנצרכו באש חוסר הצדק המכלה. הוא בא כקרניים משמחות של אור השחר, לשים קץ ללילה הארוך של עבדותם.

אולם לאחר מאה שנים, הכושי עדיין אינו חופשי. לאחר מאה שנים, חיוו של הכושי כבולים באזיקי ההפרדה הגזעית ושלשלאות האפליה. לאחר מאה שנים, הכושי חי על אי בודד של עוני, בלב אוקיינוס רחב של שגשוג חומרי. לאחר מאה שנים, הכושי עדיין נמק בפינות החברה האמריקאית ומוצא את עצמו בגלות בארצו שלו. באנו לכאן אם כך היום להקצין לעין כול מצב מביש. במובן מסוים הגענו לבירת אומתנו על מנת לפדות את החשבון. כשהאדריכלים של הרפובליקה שלנו כתבו את המילים המרהיבות של החוקה ואת הכרזת העצמאות, הם חתמו על שטר התחייבות, שאליו כל אמריקאי הפך יורש. שטר זה היה הבטחה שלכל בני האדם – כן, לשחורים כמו גם ללבנים – תוענקה זכויות חיים, חופש והזכות לאושר.

ניכר לעין כיום שאמריקה מקיימת את שטר התחייבות זה לפי מידת הצבע של אזרחיה. במקום לכבד מחויבות קדושה זו, אמריקה העניקה לכושים "המחאה גרועה", המחאה שחזרה מסומנת "צ'יק ללא כיסוי".

...

בעודנו הולכים, עלינו להתחייב שלעולם נצעד קדימה. איננו יכולים לסוג אחור. ישנם אלו השואלים את חסידי זכויות האזרח: "מתה תהיו מרוצים?" לעולם לא נוכל להיות מרוצים כל עוד הכושי הנו הקורבן של זוועות שלא תתוארנה של ברוטאליות משטרתית. לעולם לא נוכל להיות מרוצים כל עוד גופינו, כבדים מלאות הדרך, לא יכולים ללון במוטלים של כבישים מהירים ובמלונות הערים הגדולות. לעולם לא נוכל להיות מרוצים כל עוד ניידותנו הבסיסית של הכושי היא מגטו קטן לגטו גדול יותר. לעולם לא נוכל להיות מרוצים כל עוד ילדינו מופשטים מעצמיותם ונשדדים מכבודם על-ידי שלטים המכריזים "ללבנים בלבד". לעולם לא נוכל להיות מרוצים כל עוד כושי במיסיסיפי לא יוכל להצביע וכושי בניו יורק מאמין שאין לו עבור מי להצביע. לא, איננו מרוצים ולא נהיה מרוצים עד אשר צדק יזרום כמים ויושר יזרום כזרם עז!

אל נא נתפלש בעמק הייאוש. אני אומר לכם היום ידידי: למרות שאנו ניצבים בפני הקשיים של היום ומחר, עדיין יש לי חלום. זהו חלום המושרש עמוק בחלום האמריקאי. יש לי חלום שיבוא יום ואומה זו תקום ותגשים את המשמעות האמיתית של עיקרי אמונתה: "אנו מחזיקים באמיתות אלו כמובנות מאליהן, שכל בני האדם נבראו שווים." יש לי חלום שיום יבוא ועל גבעותיה האדומות של ג'ורג'יה, ישבו יחד בניהם של עבדים לשעבר ובניהם בעלי עבדים לשעבר אל שולחן האחוה.

יש לי חלום שיום יבוא ואפילו מדינת מיסיסיפי, מדינה אשר לוחטת בחום חוסר הצדק, נחנקת בלהט הדיכוי, תהיה לנווה מדבר של צדק וחירות. יש לי חלום! שארבעת ילדיי יחיו יום אחד באומה שלא תשפוט אותם לפי צבע עורם, אלא לפי תוכן אופיים. יש לי חלום היום! יש לי חלום שיום יבוא באלבאמה, עם גזעניה המרושעים, והמושל שלה ששפתיו נוטפות מילים כ"חציצה" ו"ביטול" - יום אחד באלבאמה ילדים שחורים קטנים וילדות שחורות קטנות, יוכלו לשלב את ידיהם עם ילדים לבנים קטנים וילדות לבנות קטנות כאחים ואחיות.

יש לי חלום היום. יש לי חלום שיום יבוא ו"כל-ג'יא, ג'נ'שא, וכל-הר וג'ב'עה, ישפ'לו; וְהָיָה הָעֶקֶב לְמִישׁוֹר, וְהָרְכָסִים לְבִקְעָה. וְנִגְלָה, כְּבוֹד ה'; וְרָאוּ כָל-בְּשָׂר נַחֲדוּ, כִּי פִי ה' דִּבֶּר." (ישעיהו מ', י.פ.)

...